

לזויה רב מינית ורב תרבותית

רבקה שלנו, הגיעה לפני ארבע שנים ביחד עם חמורים נוספים. כשקיבלנו אותה היא כבר הייתה בהריון מתקדם ותוך חודש המליטה. לעייר המתוק נתנו את השם ניצן. כשהוא נולד כל ניצנה שמחה, אנשים הגיעו לבקר אותם במיוחד. ניצן היה ילד שובב, משחק וסקרן לגבי כל דבר. היה לו גם מעין משחק קבוע לנשנש לרבקה את הזנב. אחרי שבעה חודשים, ניצן נפטר. ומאז החיים כאן לא ממש אותו הדבר. הפרידה מניצן היתה לכולנו מאוד קשה. אבל הכי קשה לרבקה שלנו. מאז אתם יכולים למצוא אותה הרבה בפינת המרחב, מתבוננת החוצה. לא יודעים על מה היא חושבת. מעניין על מה או על מי היא חולמת. לאחר שנפטר, אפשרנו לרבקה להיפרד ממנו, וקיימנו הלוויה בה הגיעו אנשי ניצנה, חניכים מכל מיני תכניות וגם רבקה, אימו.

מה אתם מרגישים עכשיו אחרי שאתם מכירים את הסיפור של רבקה וניצן? האם אתם מאמינים לחיות יש רגשות דומים לשלנו? האם לדעתכם הם מסוגלים לחוות כאב וצער? שמחה ואהבה? געגוע? בדידות? תקווה? ייאוש?
איך אפשר לדעת?
נסו לדמיין מה עבר על רבקה, ומה היא חושבת ומרגישה

